

ע"פ 14357/04/21 - זאהי דרבאשי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 14357-04-21

בפני: כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ
כב' השופט יואל עדן
כב' השופטת גילת שלו
המערער:

זאהי דרבאשי
ע"י ב"כ עו"ד אורי בן-נתן

נגד
המשיבה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רמי אלמכאווי

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בבאר-שבע (כב' השופט י' עטר)

בת"פ 20-05-48166 מיום 24.2.21.

פסק דין

הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ:

כללי

המערער הורשע על פי הודאתו בבית משפט השלום בבאר-שבע, בביצוע עבירות של תקיפה הגורמת לחבלה ממשית, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977; חבלה במזיד ברכב, לפי סעיף 413 לחוק; והפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין. בגין מעשיו אלה, נדון המערער ל-8 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, עונשי מאסר מותנים, קנס בסכום של 6,500 ₪ וצו מבחן לשנה.

על קביעת בית משפט קמא שלא לבטל את הרשעת המערער הוגש הערעור שבפנינו.

כתב האישום ותמצית ההליכים בבימ"ש קמא

בין הצדדים נערך הסדר טיעון, ולפיו המערער יודה בכתב אישום מתוקן, יורשע וישלח לשירות המבחן לקבלת תסקיר בעניין העונש. כחלק מהסדר הטיעון הצהירה המשיבה, כי תעתור לעונש מאסר של 9 חודשים, שיתכן וירוצו בעבודות שירות, ואילו ההגנה תטען פתוח.

סיפור המעשה שבכתב האישום המתוקן, בו הודה המערער מגולל אירוע תקיפה מרובה משתתפים, שהתרחש בבאר שבע ובמהלכו תקף וחבל המערער יחד עם אחרים, שלושה מתלוננים וגרם לנזקים ברכבם. בחלוף כחודש מאירוע התקיפה הנ"ל נעצר המערער בעיר לוד ע"י שוטרים תוך שהוא מוסר להם פרטי זיהויי שגויים ומוטעים.

מעובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה המערער עולה, כי ביום 20.04.20 הגיע יחד עם אחרים (שזהותם אינה ידועה למאשימה), למפגש עם ליאור ודניאל בבאר-שבע. המערער הגיע ברכב מסוג טויוטה (השייך לאמו) ואילו ליאור ודניאל הגיעו למפגש ברכב אחר מסוג סקודה. בסמוך לשעה 18:50, חברו המערער והאחרים לליאור ודניאל, והחלו בנסיעה אחרי רכבם של המתלוננים. כאשר המתלוננים עצרו את רכבם בחנייה, עצרו גם המערער והמעורבים האחרים; המערער חסם עם רכבו את כניסת החנייה; והאחרים חסמו את נתיב נסיעתם של המתלוננים. בשלב זה, יצאו האחרים מכלי הרכב, יחד עם ליאור ודניאל, כשהם אוחזים בידיהם באלות; לאחר מספר שניות יצא גם המערער מרכבו כשהוא אוחז בידו דבר מה; ואז הרסו המערער והאחרים, במזיד, את רכבם של המתלוננים, באמצעות האלות שהחזיקו, שברו את מראות הרכב, דקרו וניקבו שניים מהצמיגים. בהמשך, תקפו המערער והאחרים שבאו עמו את המתלוננים, וכתוצאה מכך נגרמו למי שישב בכיסא הנהג חבלות של ממש, המטומות, סימני שפשוף בגב ושפשופים בברך, דבר שהצריך פינוי לבית החולים וקבלת טיפול רפואי. מתלונן נוסף הותקף על ידי ליאור באמצעות חפץ, במצחו (מעל לעין שמאל) ובשוק ימין, והוא פונה באמבולנס לחדר המיון שם נתפרו החתכים.

בתאריך 18.05.20 נעצר המערער בעיר לוד, והוא הזדהה בפני השוטרים בשמו ובתעודת הזהוית של אחיו.

בהמשך להסכמות הצדדים, התבקש שירות המבחן להכין תסקיר על המערער, והממונה על עבודות השירות התבקש להכין עליו חוות דעת בשאלת התאמתו לביצוע מאסר בדרך של עבודות שירות.

תסקיר שירות המבחן והמלצותיו

תסקיר שירות המבחן (מיום 21.01.21) שהוגש על המערער, תיאר את אורחות חייו ונסיבותיו האישיות והמשפחתיות, וממנו ניתן ללמוד, כי המערער, יליד 17.08.98, רווק, מתגורר עם משפחתו בעיר רמלה. עם סיום לימודי התיכון, טס לאוקראינה ללימודי רפואת שיניים, וכיום הוא מסיים את שנת הלימודים החמישית. משפחתו של המערער נורמטיבית, והיא הגיבה בפליאה ובאכזבה על מעורבותו באירועי כתב האישום.

לטענת המערער, הרקע לביצוע העבירות בבקשת קרוב משפחה, שהגיע לביתו וביקש ממנו להסיעו מבלי שמסר לו מיקומו הסופי והמדויק של היעד, והוא, מתוך נטייה לרצות, וחשש לסרב לאותו קרוב משפחה, הסכים. וכך בהגיעם למקום, הוא הצטרף לקרוב משפחתו ופעל באלימות המתוארת בכתב האישום כלפי המתלוננים.

המערער לא הצליח להסביר מדוע נהג באלימות כלפי המתלוננים, אשר לטענתו אין לו היכרות מוקדמת עימם ושלל תחושת כעס או רצון מקדים לפגוע בהם. לדבריו, פעל באימפולסיביות גרידא ומבלי שהבין את השלכות מעשיו.

באשר לאירוע בו מסר פרטי זיהוי כוזבים, מסר המערער, כי בעת מעצרו נבהל וחשש ועל כן מסר את פרטי הזיהוי של אחיו.

עוד צוין בתסקיר, כי לאחר אירועי כתב האישום וטרם המעצר, המערער חש אשמה, צער וחרטה על הפגיעה במתלוננים והתקשה להתמודד עם תחושות אלה ולשתף בהן את משפחתו.

המערער הוסיף וציין, כי ניתק קשר עם אותו קרוב משפחה, וביטא חשש מהשלכות ההליך הפלילי על עתידו המקצועי.

שירות המבחן התרשם מהמערער כבעל יכולות אישיות טובות, וכי התרחשויות כתב האישום המתוקן, אירעו על רקע גילו הצעיר, חוסר בשלוחות הנפשיות, נטייתו לרצות, קשיים בהצבת גבולות פנימיים וחיצוניים, עיוותי חשיבה (לחץ מצד קרוב משפחתו) ועמדה מקלה באשר להתנהגות עוברת חוק בסיטואציות מסוימות. שירות המבחן הוסיף, כי המעשים בוצעו באימפולסיביות וללא תכנון; כי המערער גדל במשפחה נורמטיבית המהווה עבורו מקור תמיכה; וכי המערער הביע חרטה וביטא תובנה למשמעות מעשיו ונתן הסכמתו לשילוב בקבוצת טיפול.

לאור כל אלה, העריך שירות המבחן, כי המערער ייתרם מהליך טיפולי בקבוצה המיועדת לאוכלוסייה ללא עבר פלילי מכביד וללא דפוסים עבריינים, תוך שהוא הדגיש, כי ייחודה של הקבוצה בעיבוד הנסיבות אשר הובילו לביצוע העבירה וזיהוי מצבי סיכון העלולים לגרום להישנות מעורבות בפליליים.

שירות המבחן הוסיף ופירט את גורמי הסיכון להישנות התנהגות עבריינית בעניינו של המערער (כגון מאפייני אישיותו, קשייו לגלות תובנה מעמיקה באשר לנסיבות מעורבותו בעבירות, נטייתו לרצות ועוד), וכן את גורמי הסיכוי בעניינו (ובהם התמדתו בלימודיו; שאיפותיו לקיים אורח חיים נורמטיבי; החרטה שהביע; היות ההליך המשפטי גורם מרתיע ומציב גבולות; נכונותו הראשונית להמשיך ולהעמיק הבנתו לגבי התנהגותו; היעדר עבר פלילי או דפוסים אלימים-עבריינים; וקיומן של מערכות גיבוי ותמיכה משמעותיות בחייו). באיזון בין גורמי הסיכוי מחד וגורמי הסיכון מאידך, ולאור ההערכה, כי הרשעת המערער עלולה לגרום לפגיעה ממשית וקונקרטית בעתידו (נטען בתסקיר כי הערכה זו גובתה במסמכים שהציג המערער ולפיהם רישום פלילי ישלול ממנו לקבל רישיון לעסוק ברפואה), העדיף שירות המבחן את הפן הטיפולי-שיקומי, והמליץ על צו מבחן לשנה בה ישולב המערער בטיפול קבוצתי וצו של"צ בהיקף של 300 שעות, וזאת על אף חומרת המעשים, תוצאתם והמוטיבציה הראשונית של המערער.

בד בבד, עם הגשת התסקיר, התקבלה על המערער חוות דעת מטעם הממונה על עבודות שירות (מיום 29.12.20) ובה הוא נמצא כשיר לביצוע עבודות שירות.

גזר-הדין

לאחר סקירת העבירות בהן הודה המערער, טיעוני הצדדים, המלצות שירות המבחן והענישה הנוהגת, קבע בימ"ש בגזר דינו, כי אמנם הסדר הטיעון בעניינו של המערער נוטה לקולה, אולם בפרספקטיבה הכללית של תכליות הענישה - לימודיו האקדמיים (היותו של המערער סטודנט לרפואת שיניים בשנה החמישית ללימודיו); אורחות חייו הנורמטיביים (ללא דפוסים אלימים-עבריינים); החרטה שהביע המערער בפני שירות המבחן; הודאתו; נטילת האחריות; החיסכון בזמן השיפוטי; גילו; השפעתו של ההליך הפלילי כגורם מרתיע ומציב גבולות; ונכונותו לשתף פעולה בהליך טיפולי בשירות המבחן - יש מקום לאמצו.

בימ"ש עמד על חומרת העבירות; על התרחבות תופעת האלימות בחברה וההסלמה הניכרת שבה; התריע מפני שימוש באלימות ככלי לפתרון מחלוקות וסכסוכים; והדגיש כי מעשי האלימות שבוצעו באירוע דן בוצעו בצוואת, ללא כל היכרות או סכסוך מקדים בין המערער למתלוננים, תוך שהאחרים עושים שימוש באלות והמערער אוזח דבר מה בידו. ביהמ"ש ציין, לאחר שהפנה לפסיקה רלבנטית, כי התקיפה הייתה נטולת כל רסן וחסרת מעצורים; כי המערער והאחרים פגעו בערכים המוגנים שתכליתם ריבונות המתלוננים על גופם, זכותם לביטחון אישי וכבודם העצמי; וכי כתב האישום המתוקן מלמד על בריונות ממשית והתנהלות אלימה שאינה נובעת מהתלהטות יצרית-רגעית: מדובר במפגש

מתוכנן, של שתי קבוצות, שנסעו אחר המתלוננים, עד למקום חנייה ברחוב ציבורי, חסמו את נתיב נסיעתם, וללא כל התגרות קודמת או מידית חבלו בהם וברכושם, כשחלקם מצוידים באלות, ניפצו את שמשות הרכב, ניקרו את צמיגי ופצעו את המתלוננים עצמם.

ביהמ"ש גם בחן את עניינו של המערער לאור עקרון אחידות הענישה, תוך שהוא עושה את ההבחנות הדרושות בינו לבין הנאשמים הנוספים, הן ביחס לחלקם בביצוע העבירות (הגם שהמערער נושא באחריות כמבצע בצוותא לחבלות שנגרמו לכל המתלוננים, עדיין חלקו היה פחות מחלקם של האחרים בעיקר בכל הקשור לנזקי גוף שנגרמו ולפעולות הפיזיות שבוצעו); הן ביחס לעברם הפלילי והעובדה כי אלה לא הורתעו ממאסרים מותנים לחובתם; והן לגבי ביצוע העבירה הנוספת - הפרעה לשוטר במילוי תפקידו - בה הורשע המערער בלבד, תוך שהוסיף, כי האבחנה בין המערער לבין שני הנאשמים הנוספים מתורגמת בהסדר הטיעון ולפיו הנאשם ירצה עונש בעבודות שירות ולא במאסר בפועל.

בסוגיית ההרשעה, עמד בימ"ש קמא בהרחבה, על ההלכות ומארג השיקולים הרלוונטיים (שיקולי הגמול, ההלימה והרתעת הרבים הממלאים אחר תכליות דיני העונשין), והכללים הנוהגים בשאלה זו לפי פסיקת בית המשפט העליון, ולפיה טרם תיבחנה השלכות ההרשעה על נאשם, יש לבחון את "אופי" העבירות וביצוען; קבע, כי המלצת שירות המבחן אינה עולה בקנה אחד עם עקרון ההלימה שהתווה המחוקק כעקרון מנחה בענישה, וזאת על אף הפגיעה הצפויה מהרשעת המערער בדין; וציין, כי סוג העבירה ונסיבות ביצועה אינם מאפשרים ביטול ההרשעה.

בסופו של דבר, וכאמור לעיל, דן ביהמ"ש את המערער ל-8 חודשי מאסר שירות בעבודות שירות ולענישה נלווית.

הטענות בערעור

ב"כ המערער טען, כי הרשעת המערער וגזירת עבודות השירות עליו, מוטעות ואינן הולמות את נסיבותיו האישיות, כמו גם את חלקו השולי באירועי כתב האישום, ומנוגדות להתרשמותו החיובית של שירות המבחן ממנו; כי העבירות בהן הודה המערער אינן מהחמורות וזאת אף לשיטת בימ"ש קמא (שכתב שנזקי המתלוננים אינם ברף הגבוה, חרף האפשרות שהאירוע יכול היה להסתיים בתוצאות חמורות יותר); כי, על אף אחריותו של המערער כמבצע בצוותא, חלקו שולי באירוע ביחס למעורבים האחרים; כי לא היה מקום שביהמ"ש יתייחס אל הסדר הטיעון כמקל, במיוחד לאור נסיבותיו של המערער; כי, המשיבה לא ציינה בפני בימ"ש קמא, והדבר אף לא קיבל ביטוי בגזר הדין, שהסדר הטיעון גובש בשל קשיים ראייתיים, הגם שהדברים צוינו על ידי הסנגור שייצג את המערער בהליך קמא (והגם שהמאשימה ציינה זאת במפורש בעניינם של שותפיו של המערער שנדונו בנפרד); כי, בימ"ש קמא נתפס לכלל טעות כאשר סבר שהתגבשה הסכמה ולפיה המערער ירצה עונש בעבודות שירות (הסנגור הפנה בהקשר זה לקביעה בגזר הדין ולפיה "**אבחנה זו** (בעונש בין המערער למעורבים הנוספים - ר. י.כ.) **באה לידי ביטוי בעצם ההסכמה במסגרת ההסדר כי הנאשם ירצה מאסר בדרך של עבודות שירות**"), ובשל שגגה זו "כבל" עצמו לתוצאה של הרשעה, בניגוד לעובדה שההסדר קבע, כי ההגנה תהא רשאית לטעון פתוח לעומת התביעה שעתרה ל-9 חודשים בעבודות שירות; כי נסיבותיו הייחודיות של המערער, כפי שפורטו בתסקיר, והתרשמותו החיובית של שירות המבחן ממנו (הסבירות שהמערער יעבור עבירה נוספת היא אפסית; התנהגות זו אינה משקפת דפוס התנהגותי כרוני, אלא התפרצות רגעית בשל לחץ מצד קרוב משפחתו; המערער קיבל אחריות על מעשיו והביע צער וחרטה על מעורבותו הפלילית; משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של המערער והשפעתה על תחומי פעילותו היא דרסטית; והוא ביטא חשש כבד נוכח מהשלכות הרשעתו על עתידו), הצדיקו את אי הרשעתו; והוסיף, כי די במוטיבציה שהפגין המערער להשתלבות בקבוצה טיפולית בשירות

המבחן, כדי להפחית ולאין את גורמי הסיכון, דבר שבהכרח יגשים את האינטרס הציבורי ותכליותיו הברורות. עוד הוסיף הסנגור, כי הפסיקה עליה ביסס ביהמ"ש את גזר דינו אינה דומה למקרה שבפנינו וכי אין ספק, שהרשעת המערער בדין עולה כדי פגיעה קונקרטית ומוחשית בעתידו המקצועי, שכן הוא לא יורשה לעסוק ברפואת שיניים, ולימודיו, להם הקדיש את כל מרצו וכספו בחמש השנים האחרונות, ירדו לטמיון (הסנגור היפנה להוראת ס' 42 לפקודת הרופאים [נוסח חדש] , תשל"ז-1976, המתיר לשר לבטל רישיון של רופא ככל והורשע בעבירה פלילי, ומקל וחומר טען כי הסעיף חוסם אפרורית מועמד לו יש רישום פלילי לקבל רישיון לעסוק ברפואה, וכן הפנה לפרסומים שונים שבאתר משרד הבריאות).

הסנגור הפנה לפסיקה שונה (ואף צרף פסיקה לאחר תום הדיון); טען, כי המערער עומד בכל התנאים המפורטים בהלכת כתב; טען, כי נוכח תיקון 113 אין ספק כי השמת המערער תחת צו מבחן למשך שנה תבטיח כי יעבור הליך טיפולי, ומשכך יתכן והיה מקום לקבוע מתחם על מנת שניתן יהיה לחרוג ממנו מטעמי שיקום; וטען, כי בהתחשב בהפחתת תקופת המעצר שריצה המערער (כחודשיים) מעונש המאסר שהושת, תקופת מעצר הבית בה היה נתון, וממכלול נסיבותיו המקלות - יש להמיר את פרק הזמן שנותר (כ-6 חודשים) לשעות של"צ (600) וצו מבחן, ללא הרשעה, כאשר ממילא הפער בין העונשים אינו משמעותי כלל.

לעומתו טענה ב"כ המשיבה, כי הענישה שהושתה על המערער ממוקמת בטווח הציפייה של הצדדים, לאור הסדר הטיעון, ולא ניתן להתנער ולהתעלם ממנו כלא היה; כי רכיבי העונש מגלמים אותם מאפיינים ייחודיים וחיוניים כפי שפורטו בתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של המערער; כי הגם שאין מחלוקת שיטתית פגיעה קונקרטית במערער, עדיין אין בפגיעה כשלעצמה כדי להעלים את ההיבטים הנוספים, שלהם חשיבות מכרעת, משיקולי הענישה; כי על בתי המשפט להעביר מסר, שאלימות מהסוג המתואר בכתב האישום המתוקן, אינה יכולה לדור בכפיפה אחת עם אי הרשעה; וכי אין להתעלם מכך, שאירוע התקיפה לא בא לסופו באותו היום, אלא חודש לאחר מכן, כאשר המערער המשיך בחטאו והזדהה בפני גורמי החוק בפרטים שגויים.

דין והכרעה

לאחר עיון בהודעת הערעור, בתיק ביהמ"ש קמא ושמיעת הטענות בפנינו - לא מצאנו הצדקה להתערב בקביעת ביהמ"ש ועל כן דין הערעור להידחות.

הכלל הנוהג כאשר בוחנים את שאלת הרשעת נאשם הוא, כי ההכרעה צריך שתהיה פרי איזון בין האינטרס האישי של הנאשם לבין האינטרס הציבורי לאכיפה מלאה של הדין. ההלכה היא, כי הימנעות מהרשעה הינה בגדר החריג שבחריגים, וכי מי שביצע עבירה יש להרשיעו בדין. נקבע בעניין ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' איתמר ביטון** (מיום 23/07/09), כי **"הימנעות מהרשעה שמורה למקרים מיוחדים בלבד, בהם שוכנע ביהמ"ש, כי הפגיעה הקשה שתגרם לנאשם בעטייה של הרשעה, אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית המעטה שזו תניב"** (פסקה 7 בפסק הדין). הרשעתו של מי שביצע עבירה, הינה חלק מאכיפת חוק שוויונית ומאינטרס ההרתעה הציבורית. אכן, ביהמ"ש מוסמך ליתן צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור תוך הימנעות מהרשעה, אך ההימנעות מהרשעה של נאשם בגיר שביצע עבירה, מהווה חריג, שיופעל רק בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן ביותר (ר', למשל, ע"פ 8528/12 **אלירן ציפורה נ' מדינת ישראל**, חוות דעתו של כב' השופט שוהם מיום 3/3/13 ולפסקי הדין המובאים שם). מהפסיקה הענפה בעניין זה עולה, כי על ביהמ"ש לבחון, בראש ובראשונה, את השאלה, אם סוג העבירה וטיבה, על רקע הנסיבות הקונקרטיות של המקרה, מאפשרים להימנע מהרשעה. בשלב השני יש להידרש לשאלה, האם עצם ההרשעה עלול

לפגוע "פגיעה חמורה בשיקומו או בעתידו של הנאשם", שאינה שקולה לאינטרס הציבורי שבהרשעה. עוד נקבע, כי בבוא ביהמ"ש לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק מוחשי - קונקרטי ואין להידרש לאפשרויות תאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מ"י מיום 21.08.97; רע"פ 1746/18 אלחנן יהודה פליימר נ' מ"י מיום 26.04.18 והאזכורים המובאים שם).

ובעניינו של המערער, לא נתמלאו התנאים האמורים; לא מדובר במקרה חריג המצדיק אי הרשעה; ודי בחומרת המעשים, עבירות אלימות קשות ותקיפה בצוותא בנסיבות מטרידות ולא פשוטות, כדי לבסס החלטת ביהמ"ש שלא להימנע מהרשעתו של המערער. בצדק קבע ביהמ"ש בגזר דינו, כי שיקולי השיקום והמלצות שירות המבחן הם חלק משמעותי אך לא יחידי בשיקולי הענישה, כי על בתי המשפט להתחשב גם בשיקולי גמול והלימה והרתעת הרבים, וכי המלצות שירות המבחן במקרה שבפנינו חורגות ואינן עולות בקנה אחד עם עיקרון ההלימה, שכן סוג העבירה ונסיבות ביצועה, אינם מאפשרים להכיל תוצאה של אי הרשעה.

מעבר לאמור, הרי שעיון בתסקיר שירות המבחן מעלה, כי קיים חוסר איזון בולט בין המלצתו הסופית להטיל על המבקש צו מבחן בלבד לבין מעשיו של המערער, הגם שעורכת התסקיר הייתה ערה לבעייתיות ולמורכבות של היעדר טיפול ייעודי מעמיק, כמו גם אספקטים נוספים שנרשמו, כאשר הדברים לא תורגמו בהמלצה הסופית של התסקיר.

המערער, ציין בפני שירות המבחן כי נענה לבקשת קרוב משפחתו להצטרף לנסיעה ליעד לא ידוע יחד עם אחרים. מה שהחל כנסיעה עמומה (תחילה מעקב אחר המתלוננים ובהמשך חסימתם) הסלים לכדי אירוע תקיפה בריוני ברור מאוד. בכל נקודת זמן, יכול היה המערער לחדול מדרכו הרעה אך בחר שלא לעשות כן. לא היה בפי המערער כל הסבר להתנהגותו האלימה (לא שניתן למצוא הצדק להתנהגות אלימה), ולא ברור כיצד הגיע שירות המבחן למסקנה כי הליך טיפולי יתרום למערער, מבלי ששולב במסגרת כלשהי. תהייה זו מתחזקת ומתעצמת על רקע התרשמות עורכת התסקיר, כי המערער התקשה לגלות תובנה מעמיקה באשר לנסיבות מעורבותו; נטיית המערער לרצות המקשה עליו לנקוט בעמדות מטיבות; חומרת העבירה; עוצמת הפגיעה במתלוננים; עיוותי חשיבה; וחוסר בשלותו הנפשית. לטעמנו, "סיווג" המערער, בנסיבות אלה, כמי שלקח אחריות על מעשיו, מוטעית ושגויה.

אכן, ניתן לצאת מתוך ההנחה, כי הרשעתו של המערער תקשה עליו את הדרך לקבלת ההסמכה כרופא שיניים, אולם, המעשים החמורים שביצע אינם מאפשרים כל תוצאה אחרת מלבד הרשעה. ונעיר, כי פתוחות בפני המערער דרכים אחרות לביטול הרשעתו, כגון הגשת בקשת חנינה מהנשיא (ואנו, כמובן, איננו מביעים עמדתנו בעניין זה); כמו שגם פתוחה בפניו הדרך לבקשת החרגה מהגורמים הרלבנטיים במשרד הבריאות. אולם סיום ההליך הפלילי ללא הרשעה, אינו אפשרי במקרה זה.

ובאשר לטענת האחידות בענישה נציין, כי ההרשעה והעונשים שהושתו על המערער, הם שקלול מדויק של מכלול הנתונים, לרבות הפערים בין המערער לבין המעורבים הנוספים, ומבטאים את צרכי הענישה הנגזרים מאופיין החמור של העבירות והפגיעות בקורבנות העבירה.

עוד לא מצאנו ממש בטענת הסנגור כי הייתה חובה של המשיבה לציין כי הסדר הטיעון גובש בעקבות קשיים ראייתיים, שכן בסופו של יום גובש הסדר טיעון מקל, בשל אותם קשיים ראייתיים ונסיבותיו הייחודיות של המערער.

התקיפה הבריונית של המערער, יחד עם אחרים, ותוצאותיה, מחייבים הרשעה והעברת מסר חד וברור, כי אין לעשות שימוש ב אלימות, וזאת גם אם ייגרם נזק קונקרטי למערער עקב ההרשעה. ממילא, גם אין להתערב בעונש שהוטל.

אשר על כן - אנו דוחים את הערעור.

ניתן היום, כ"א חשון תשפ"ב, 27 אוקטובר 2021, במעמד הצדדים.

גילת שלו, שופטת

יואל עדן, שופט

רויטל יפה-כ"ץ, נשיאה